

Třída v kostele

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Jozífek je nadšený ministrant. Ví to o něm celá jeho 5. třída. Netají se tím. Například měl každý z žáků říct, co bylo o prázdninách jeho největším zážitkem. On bez váhání odpověděl: „Když jsem ministroval v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha v Praze.“

„A jak ses tam dostal?“ divila se paní učitelka.
„Vešel jsem do sakristie, pozdravil a zeptal jsem se, jestli tady mohu ministrovat. „A budeš to tady umět?“ zeptal se mě otec biskup. Přikývl jsem a za chvíli jsem šel k oltáři.“
Nela se zeptala: „A co je to ta sakristie?“
Vstoupila do toho paní učitelka. „Zajdeme do kostela a Jozífek nám sakristii ukáže.“
Vítek je proti. „Do kostela nechci.“
„Půjdeme všichni, každý vzdělaný člověk by měl vědět, co je v kostele.“
Jozífek nadšeně souhlasil. Několikrát to paní učitelce připomínal, až se konečně dočkal. Je květen a třída dochází ke kostelu. Čeká ji tam pan farář, který ji uvádí do chrámu a vysvětluje, co je namalováno na krásných obrazech.
Nela si pamatuje, co chtěla po Jozífkovi, a proto se ptá: „Kde je ta sakristie?“
„Tam!“ zvolá ministrant a jde do místnosti vedle oltáře.
Všichni jdou za ním a Jozífek tam vysvětluje, k čemu věci tam uložené slouží.
Vítka to nezajímá a zvolá: „Ve třídě je to hezčí než tady.“
„Však už jdeme,“ rozhoduje paní učitelka a vede děti ze sakristie ven.
Jozífek je nešťastný. Tak chtěl holkám a klukům ukázat kostel, který má rád. A jim se tady nelíbilo. Je pravda, že sakristie není nejhezčí. Ale jsou tu i nádherná místa. Musím jim je ukázat. Mariánský oltář, napadá ho. Teď v květnu je moc krásný. Ten jim ukáží.
Předbíhá všechny a přesvědčí paní učitelku, aby ještě zašli k mariánskému oltáři. Pan farář pohotově oltář osvětluje.
Na děti tak vzhlíží líbezným pohledem Panna Maria v záplavě bílých květů.
„Ta je krásná,“ zvolá Nela, „kdo to je?“
„Je to socha Panny Marie,“ vysvětluje kněz a vypráví dětem o Matce Boží, o narození Ježíška v Betlémě, o útěku do Egypta.
Děti poslouchají, a když skončí, tak v tichosti odcházejí. Mnozí se otáčejí, aby Panu Marii ještě uviděli a s ní se tak rozloučili.
Teď už je Jozífek šťastný. Ukázal třídě kostel, který má rád. A holky i kluci kolem něho poznali Panu Marii, která je může dovést k jejímu synu Ježíši.

Ilustrace: Jirí Vančura

NENÍ RUKA JAKO RUKA ANEB FIALOVÁ KARTA

OTEC JIRÍ BARHON

22. června 1986 na fotbalovém Mistrovství světa v Mexiku se ve čtvrtfinále odehrál zápas mezi Anglií a Argentinou, který vešel do historie, tedy té fotbalové. Postaral se o to dvěma svými „kousky“ Diego Maradona, slavný argentinský fotbalista. Nejprve vstřelil gól rukou, který byl rozhodčím mylně uznán, a pak přidal další, kdy obešel přes půl hřiště několik protihráčů i brankáře. Ten už regulérní byl a stál za to. Argentina díky tomu vyhrála 2:1, postoupila dál a pak i vyhrála celý šampionát.

Maradona nazval svůj první gól „Boží rukou“ a trvalo mu šestnáct let, než se přiznal, že to byla ruka nikoli Boží, ale jeho, a všem se za to omluvil. Proto ho nemůžeme soudit, vždyť nikdo nejsme svatý a on už je na věčnosti.

Tenhle článek však není o něm, ale o jiném fotbalistovi, který byl v podobné situaci, avšak zachoval se úplně jinak. O čtvrt století později, 26. září 2012, se v italské 1. lize (nazývají ji Serie A) střetli v Neapoli domácí SSC s římským Laziem. Už ve čtvrté minutě kopali hosté roh a jeden z jejich hráčů vstřelil hlavou gól (alespoň tak se to zdálo), který rozhodčí také uznal.

Pak se ovšem stalo něco dosti nevídaného nejen na horké italské půdě, ale všude tam, kde jde ve světovém fotbale na nejvyšší úrovni o mnoho. Ten hráč totiž přišel k rozhodčímu a přiznal, že gól dal nikoli hlavou, ale rukou, načež sudí branku anuloval.

Kdo tohle velkorysý sportovní gesto dokázal udělat? Nebyl to nikdo jiný než vynikající německý fotbalista polského původu Miroslav Klose. Ten neregulérní gól, který přiznal, mu rozhodně v bilanci vstřelených branek nescházel. Dodnes totiž drží unikátní rekord v počtu dosažených gólů na mistrovstvích světa. Hrál na čtyřech (což je také mimořádné) a těch gólů tam vstřelil šestnáct. Vždycky pomohly Němcům k nejlepšímu umístění (na těchto šampionátech jednou zvítězili, jednou byli druzí a dvakrát třetí). Kromě toho je také nejlepším střelcem německé reprezentace (71 gólů) a v nejvyšších klubových soutěžích

Německa a Itálie, kde hrával, má na svém kontě celkem 175 branek.

A teď ta fialová karta, která je v názvu článku. Kde se tam vzala a proč tam je? Možná se budete divit, ale patří do fotbalu také, i když ji rozhodčí nenosí ve své náprsní kapse, tak jako žlutou a červenou. Za fairové gesto ve zmíněném utkání ocenili v Itálii Kloseho fialovou kartou, kterou mu udělili za „Čestnost a poctivost ve sportu“, a následně pak obdržel i medaili „Fair play“ od Německého fotbalového svazu. Sám k tomu svému priznání neregulérní branky řekl jen velmi prostě: „Nemám žádný problém priznat svou chybu. Udělal jsem to kvůli dětem, které se na nás dívají.“

Později (v roce 2016) mu byla udělena také „Cena za etiku ve sportu“ na římské univerzitě Tor Vergata.

K základnímu obrázku o něm lze ještě dodat, že se narodil v Polsku v roce 1978, jako chlapec v kostele ministroval a zpíval koledy. Když mu bylo osm let, odešla s ním maminka za otcem do Německa (ten tam emigroval již dříve). Oba rodiče také sportovali, otec byl rovněž fotbalista, maminka dokonce reprezentovala Polsko v házené. Víru si uchoval Miroslav Klose i v Německu a předává ji nyní nejen svým dětem, ale i ostatním lidem.

Kdo přišel v postní době před čtyřmi lety do starobylého a krásného řezenského kostela sv. Emmerama na postní kázání, byl mile překvapen tím, kdo že to přednesl první ze série postních kázání. Byl to opět Miroslav Klose. Spolu s ním pak mluvil i Klaus Eder, hlavní fyzioterapeut německé fotbalové reprezentace. Mluvili o fotbale i o Bohu. Těmito kázáními známých osobností nabízí církev v Německu lidem duchovní orientaci na jejich cestě životem.

Zajímavé, co? Bylo by to možné i u nás? Třeba k tomu jednou také dojde. Mimochodem, ta kázání měla tenkrát i zajímavé a poučné téma: „No pain, no gain“, což se dá přeložit jako: „Co nic nestojí, za nic nestojí“. A to platí ve fotbale i v životě.

Dneska už Miro Klose, jak mu také říkají, fotbal nehraje, ale jak je vidět, nezahálí.

Díky za to vše, Miro!

Ilustrace: Helena Filčíková

„Vstaň, udělám z Tebe svědka toho, co jsi viděl“

(SK 26, 16)

Na co se můžeš těšit? • Na celostátním setkání mládeže najdeš jak kulturní, tak duchovní program. V nabídce jsou přednášky, koncerty, slavení eucharistie, poutavé katecheze, osobní setkání s biskupy, skvělá hudba, sport, kreativní dílny...

Kdy a kde? • Od 9. do 14. srpna 2022 v Hradci Králové.

Přesně pro tebe? • Setkání je určeno pro mladé lidi od 14 do 26 let, kteří chtějí prožít několik dní ve společenství svých vrstev-

**HRADEC
KRÁLOVÉ
2022**

níků. Mladší 18 let musí mít vyplněnou „Kartu mladších“. Tu najdeš v přihlášce.

Přihláška • Přihlašovat se můžeš přes elektronickou přihlášku. Přihláška je závazná. www.celostatnisetkanimladeze.cz

Za kolik? • Rychlost se vyplácí ©
Přípravný tým 1 000 Kč
Přihlášení do 31. 5. 1 600 Kč
Přihlášení do 15. 7. 1 800 Kč
Později účastnický příspěvek
v plné výši 3 000 Kč